

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1423/2020
03.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Митић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Михаило Остојић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5310/2019 од 22.08.2019. године, у седници одржаној 03.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5310/2019 од 22.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1308/15 од 22.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој исплати 71.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од 01.01.2015. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у ком је тражила да се обавезе тужени да јој на досуђени износ главног дуга од 71.000 евра исплати законску затезну камату за период 01.11.2013. до 31.12.2014. године. Ставом трећим и четвртим изреке, одређена је привремена мера и забрањено туженом да отуђи, оптерети или на било који други начин располаже непокретностима ближе описаним у тим деловима изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5310/2019 од 22.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеност поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је током 2012. године у више наврата позајмила туженом новац у укупном износу од 71.000 евра и то у време и износима ближе описаним у нижестепеним пресудама. Зајмопримац се најпре обавезао да примљене износе врати тужилци у току 2013. године. С обзиром да тужени није вратио примљени новац онако како је то договорено, дана 28.01.2014. године сачињена је признаница у којој је тужени признао – потврдио да је од своје сестре од ујака АА узео на зајам 71.000 евра у време и на начин описан у признаници. Истом признаницом се обавезао да ће дуг у целости вратити до краја 2014. године почев од 01.06.2014. године, што није учинио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев.

Законом о облигационим односима прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење (члан 17). Уговором о зајму обавезује се зајмодавац да зајмопримцу преда одређени износ новца или одређену количину других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена, исти износ новца, односно исту количину ствари исте врсте и квалитета (члан 557. став 1). Зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета. Ако уговарачи нису одредили рок за враћање зајма, нити се он може одредити из околности зајма, зајмопримац је дужан вратити зајам по истеку примереног рока који не може бити краћи од два месеца рачунајући од зајмодавачевог тражења да му се врати зајам (члан 562). Дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу кад га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе (члан 324).

Имајући у виду да је у поступку пред нижестепеним судовима несумњиво утврђено, да је тужени од тужилце узео новац на зајам у износу од укупно 71.000 евра, о чему је сачињена признаница, да новац није вратио по сопственом обавезивању по основу сачињене признанице до краја 2014. године, то су нижестепени судови правилно обавезали туженог да тужилци врати износ који је од ње позајмио и то главницу од 71.000 евра са законском затезном каматом почев од 01.01.2015. године као првог дана по истеку рока за враћање позајмљеног износа (обавеза је доспела за враћање 31.12.2014. године).

Нису основани ревизијски наводи о недостатку пасивне легитимације на страни туженог. Ови наводи туженог цењени су у току поступка пред нижестепеним судовима пред којима је утврђено да је тужени као физичко лице узимао зајам од тужилце. Намена за који је новац позајмљиван (потребе предузећа „ВВ“) је ирелевантна када је у питању пасивна легитимација у овој парници, јер је тужени као физичко лице, у

својству зајмопримца закључио уговор о зајму па је као физичко лице и обавезан да зајам врати а околност, односно намена или циљ за који је тај новац користио је потпуно небитна.

Указивање у ревизији да је предметна признаница симулован правни посао јер је накнадно изнуђена, такође је било предмет оцене нижестепених судова који су у овом делу одлучили применом правила о терету доказивања јер тужени у току поступка није пружио доказе да се ради о изнуди, нити о симулованом правном послу.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић